

Armand de Fluvià

JAIME DE SALAZAR

Vaig tenir la sort de conèixer l'amic Armand ja fa molts anys, tot i que, durant molt de temps, només es tractà d'un coneixement epistolar o telefònic i ens hauríem pogut creuar pel carrer, doncs, sense la possibilitat de saludar-nos. Però de seguida que ens començàrem a tractar, la identitat fou absoluta. En ideals—l'anhelada restauració monàrquica que tots dos propugnàvem—o en les nostres aficions genealògiques i heràldiques adreçades específicament a les mateixes qüestions: els aspectes més relacionats amb la dinastia, l'estudi dels llinatges de l'alta noblesa medieval, la genealogia i l'heràldica científica, tot plegat molt influït per una mentalitat moderna i oberta i per les preocupacions i la metodologia utilitzades fronteres enllà. Cosa que, aleshores, era poc habitual entre els nostres compatriotes conreadors de les mateixes disciplines.

Degué ser cap els anys 1969 o 1970 quan iniciàrem la col·laboració al Consultori d'Onomàstica i Genealogia, que apareixia a la revista barcelonina *Historia y Vida*. No era, certament, un consultori dels que hi solia haver en aquella època, que tan sols es dedicaven—i es dediquen—a indicar a qui fa la consulta quin és l'escut del seu cognom. L'originalitat d'aquell consultori—i el seu rigor científic—consistien precisament en tot el contrari: a practicar l'ortodòxia i a repetir fins a defallir allò que tot heraldista sap perfectament, per bé que, per motius interessats, no practiqui, és a dir, que els escuts d'armes pertanyen a les famílies i no pas als cognoms. A més d'aquestes preguntes, responíem moltes altres qüestions i sempre—cal posar-ho en relleu—amb una identitat de criteri absoluta i empesos només per la nostra afició a aquestes ciències instrumentals de la història.

Vull subratllar quines aportacions principals ha fet, a parrer meu, Armand de Fluvià a l'estudi de les nostres disciplines. Per una banda, la publicació del seu treball monumental a *Enciclopèdia catalana* sobre famílies de l'alta noblesa, fent esment especial d'aquelles que en conformaven la feudalitat. Per als que ens trobem una mica lluny d'aquesta temàtica, ens és fonamental de poder comptar amb una obra així, de consulta ràpida i fàcil, que ens permet de tenir a disposició una panoràmica integral d'aquest estament nobiliari medieval. La publicació d'aquesta obra excel·lent provocà la Confederació Internacional de Genealogia i Heràldica a atorgar-li el merescut Premi D'Arenberg el 1984. La segona de les seves aportaci-

---

Jaime de Salazar és vicedirector de la Real Academia Matritense de Heràldica y Genealogía.

ons—per a citar-ne tan sols les dues més importants—és la que duu a terme actualment com a debellador de genealogies falses. Davant de molts que defensen el secretisme de la genealogia i la incomoditat que suposa abordar la qüestió de les falsificacions perpetrades per famílies conegudes, crec que l'Armand fa una tasca impagable a la genealogia del futur. A tots nosaltres, ens agradaria de poder comptar per a les nostres recerques amb treballs similars duts a terme els segles xvi o xviii—sempre hi ha hagut genealogies falses—que, malgrat tot, per aquest mateix secretisme que denunciem, mai no han vist la llum.

L'enhorabona a Armand de Fluvià, amb una abraçada i amb aquestes línies com a adhesió sincera en aquest homenatge tan merescut que li retem els amics.